

Защо сжщъ братъ на чужденецъ сестра
заложил — и хвърлил душа ѝ въ адъ!...

(Замислена)

Спомнете си: най-върли Богомили
не бѣха ли?... Братъ — брата не убили —
короната да тури на глава...

И въ черкова да влиза съ щикъ на конь!

(Спира задъхана)

Първата. Тѣй, върно е това що ни припомни.

И азъ не бихъ повдигнала ни дума...

Но тозъ народъ многожди си плати!

И ако ли за стари грѣхове

му прашае ний още изпитаня,
то може би — съ това ще го погубимъ.

Надеждата изгубили съвсемъ —

пропадна ще сломенъ, непоправимъ!

Втората. Да бждешъ строгъ — въ живота се

налага.

Народитѣ не бива да забравятъ

че всѣки грѣхъ къмъ чужди и свой

да бжде заличенъ е нужно адъ

страдания. Тѣй се възмездя грѣшенъ.

Но пакъ... но пакъ да помнеме е нужно:

настане ли безвѣрие въ душа —

изгубенъ е за винаги човѣкъ...

Третята. (Взема думата ѝ)

Да тѣй е, тѣй!... И тези мисли прави

и мои сж. Дошло е вече време

да прицѣнимъ, що тегли тозъ народъ!

Не сторимъ ли веднага ний това —

погребанъ е за винаги. Отъ него

не може се очаква обновлене.

(Мълчание.)

Орисницата на Вѣзни.

(Дълго мисли и като вдига глава проговаря,
дирейки разрешение на извиканитѣ мисли отъ
другитѣ)